

Ἄς ποῦμε πῶς τῶρα
θηλιά μου περνᾶνε
σκοινιοῦ,
καί ρωτᾶνε:
„Τί λές, θές μίαν ὥρα
ἀκόμα νά ζήσεις;“.
Ἐγώ θά σκληρίσω:
Ἄμέσως!
Ἄμέσως!
Ἐμπρός, τή θηλιά μου,
κακούργοι, νά βγάλτε!

Ζωή, ναί γιά σένα,
θά τᾶκανα ὅλα.
Ψηλά θά πετοῦσα
γιά νά δοκιμάσω
μηχάνημα νέο.
Θέ νᾶμπαινα μόνος
ἐγώ σέ ρουκέτα,
νά βρῶ, θά πετοῦσα,
στό χάος,
στό χάος,
τόν πίο μακροσμένον
πλανήτη, τ'ἀπείρου.